

SAGA O VALERIJI

Na Valerijinom mestu
Valerija u ogledalu
Valerija u crno-belom

Elisabet
Benavent

Valerija u crno-belom

Sa španskog prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Elísabet Benavent Ferri

VALERIA EN BLANCO Y NEGRO

Copyright © 2013, Elísabet Benavent Ferri

© De esta edición: Penguin Random House Grupo
Editorial, S.A.U.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mariji, jer pokušam li da joj kažem koliko je volim,
ostaću bez reči.*

Prvo poglavlje

ŽESTOKO OD POČETKA

Viktor je go klečao na krevetu. Onako veličanstven u nagošti, naravno. Kosa mu je bila zabačena, a slepoočnice oznojene od napora. Ruke i butine je zatezao ritmički uz pratnju i po kompasu sve hrapavijeg i žešćeg stenjanja. Grudi su mu se nadimale... One tako muževne, naglašene i snažne grudi bile su pokrivene savršenom količinom malja što su se pružale preko stomaka i odatle sužavale u tanku liniju. A ispod nje, njihanje njegovih i mojih kukova.

Držao me je za butine i dizao ih kako mu se prohte da bi omogućio penetraciju. Ja sam se izvijala, istezala prepuštena njegovoj milosti jer bilo je nečeg u toj pozi zbog čega sam uporno zaboravljala sve svoje muke i, iznad svega, taj nov režim koji se nametnuo našoj vezi. Zna se već. Nismo momak i devojka, ne tražimo objašnjenja jedno od drugog, ne znamo o onom drugom ništa više od onoga što to drugo želi da znamo. Prava muka, dakle; bar za mene. Želela sam nešto različito: vezu u kojoj se, kad se završi sa seksom, zaklinje na večnu ljubav.

Ali, kad bi mi tako držao noge, mogao bi i da kaže kako će mi od tog dana slati telegrame isključivo na Morzeovoj azbuci, meni bi bilo svejedno.

Viktor je zabacio glavu i zaječao stisnutih zuba, baš kao što obožavam. To ječanje je pokrenulo unutrašnji prekidač koji mi je izazvao golicanje u nogama i blag drhtaj uz telo. Uzdržala sam se. Nisam želela da svršim tako brzo. Pomerila sam kukove prema njemu osećajući više trenja kad se zario u mene.

„Izluđuješ me...“, promrmeljao je. „Jebiga, zavisnik sam od ovoga. Nikad ne bih prestao da te jebem.“

Ispustila sam nešto što je trebalo da bude uzdržan uzdah, ali je zvučalo kao urlik, pa sam stegla čaršav.

„Još, još... Ne prekidaј“, tražila sam.

Viktor je ubrzao pokrete, a meni su se ukrutile bradavice kad me je čitavu prožela električna struja i skupila se u polnom organu. Nisam mogla ni da vrisnem kad sam osetila da mi telo eksplodira u snažan i razigran orgazam.

Srušila sam se na krevet i pustila da Viktor nastavi s pokretanjem dok nije svršio u meni i usporio.

„Jebote...“, zastenjao je.

Naše su kretnje sasvim prestale, pa se Viktor nekoliko trenutaka zadržao u meni zatvorenih očiju. U tim trenucima uvek je izgledalo kao da lagano uživa, kao da smo momak i devojka koji vode ljubav, a ne dvoje koji se tucaju. Zatim je, kao i obično, nestalo tog izraza lica, pa bi se srušio na krevet pored mene i zagledao u tavanicu.

Ponekad bi se okrenuo i kazao mi nešto. Nešto blesavo, jasno, jer šta bi rekao u tom trenutku ako ne „volim te“? Bilo bi to nešto u stilu „au“, „bilo je sjajno“ ili „daj mi pola sata pa da ponovimo“. Više sam volela kad je, kao tog puta, prosto ćutao. Mi žene smo takve. Više volimo ćutanje jer se u njega

uklapa sve ono što bismo više želele od onog što oni zapravo osećaju i misle. Bolja je neizvesnost od sigurnog saznanja da zapravo u sebi pevuši ili razmišlja kako mu se pije pivo.

Viktor se okrenuo prema meni i ušuškao u jastuk. Pomilovao me je, poljubio u vrat i upitao hoću li da se istuširam s njim. Viktor i njegovo postkoitalno tuširanje. Ono dugo i ledeno tuširanje koje se, doduše, često završavalo novim napadom.

„Ne, nikako. Već moram da krenem. Sutra imam mnogo posla“, kazala sam još dahćući.

„Šta na primer?“

„Da spakujem kofer. Pa da svom uredniku ili agentu ili šta god on već bio pošaljem članak.“

„Članak?“ Namrštio se i gledao me vrlo zainteresovano.

„Moguća saradnja s jednim časopisom. Ne znam hoće li uspeti. Radi svog finansijskog zdravlja, nadam se da hoće.“

„Baš lepo.“ Ispružio se u krevetu i donekle se pokrio čaršavom. „Kad krećeš?“

Na hiljaditi deo sekunde pomislila sam da me pita što već jednom ne odem iz njegovog kreveta pa umalo nisam pocrvenela, ali onda sam shvatila da pita za moj predstojeći put.

„Prekosutra“, odgovorila sam.

„Kad ti poleće avion?“

„Mislim u šest i dvadeset. Nemoj da mi veruješ na reč. Moraću da proverim na karti.“

„Da te odvezem na aerodrom?“, pitao je milujući mi ruku.

„Ne treba. Uzeću taksi“, kazala sam pa se okrenula prema njemu.

„Ne, ne, doći ću po tebe. Taksi u to doba dana... ne zasmejavaj me. Mogao bih da spavam kod tebe ako hoćeš. Tako bih te odvezao pre posla i pomogao ti s koferom.“

„Dobro.“ Osmehnula sam se.

U suštini neprestano smo lomili ruke, ali sami sa sobom. Meni nije ležala ta uloga savremenog pseudopara, ali izigrala sam nekog snažnog i pretvarala se da s njim ne računam u životu i da ga koristim samo kad mi se prohte, a uistinu radovalo me je kad vidim da se njemu omaknu gestovi prisniji od čistog seksa, iako ti gestovi, kad se bolje pogleda, ne moraju da označavaju ljubav.

U tome se i on igrao sa sobom; za Viktora je položaj u kom smo bili najugodniji, a ne govorim o položaju u krevetu, već o tome što ne oseća obavezu da daje objašnjenja i što nema stalnu devojkicu. Bilo je onako kako je navikao i pretpostavljam da je tako sagledavao sebe kao oslobođenog pritiska da sve radi kako treba.

Išao je sa mnom na večere, na piće, u krevet ili me zvao da jednostavno provede kod mene nedelju, uglavnom bez seksa. Sve to, samo bez ikakvih obaveza. Svakako je drugarima govorio da sam samo devojkica s kojom spava. To mi se činilo nezrelim i nelogičnim jer je, da bi ukalupio našu vezu u taj šablon, povrhu svega stalno vodio bitku sa sobom u upravljanju određenim nagonima koji su mu se prirodno javljali i bili daleko od toga da liče na nešto „bez obaveza“. Na kraju, oboje smo se morali naprezati da to održimo u granicama imena koje je želeo da mu da. Mene je to polako umaralo.

Pružila sam ruku i dohvatila gaćice koje su pale na noćni stočić, pa sam ih obukla. Ustala sam iz kreveta i uzela farmerke, ali pre nego što sam uspela da ih navučem, Viktor me je uhvatio za zglobove ruke i povukao ponovo na madrac. Primakao mi se i poljubio me u usta.

„Ne idi, tvrdoglavice. Ostani noćas ovde.“ Protrljao je nosom moj nos.

„Sutra treba da...”

„Probudiću te pre nego što krenem na posao. Prekosutra ideš tamo i danima neću moći da spavam s tobom.”

Vidite? Nije zvučalo tačno onako kako je zamišljao da treba da bude, zar ne?

Drugo poglavlje

ALI... ŠTA JE SAD OVO?

Čula sam alarm kao iz daljine iako je bio samo uz drugi deo kreveta. Dobro, telo mi je bilo tamo, ali moje neopipljivo ja još je sanjalo o rasprodaji u prodavnici *Bimba i Lola* i u snu se tuklo oko tašne s nekom devojkom bez lica.

Viktor je napipao budilnik pa je onog paklenog zviždanja nestalo. Šćućurila sam se, a on je seo na ivicu kreveta. Čula sam ga kako hukće i virnula na sat, ne baš mnogo rešena da dignem kapke. Pola sedam. Ona neznanka bez lica na kraju mi je otela tašnu na megasniženju.

Viktor je ustao i laganim korakom otišao do kupatila. Oduvek sam bila zaprepašćena lakoćom s kojom prihvata da mu nema druge do da ustane. Nikad nije gundao i tražio „još samo pet minuta“.

Ironični modus uključen: skoro kao ja. Ironični modus isključen.

Kad je prošao ispred kreveta, nisam se uzdržala da ne pogledam njegove noge i zadnjicu. Radovao me je njegov

običaj da spava u donjem vešu iako je bilo vraški hladno. Ujutro mi je pružao radost...

Čula sam vodu tuša. Kapci su mi bili preteški.

Odspavala sam još malo.

Vrata ormara, tih zvuk udaranja drvenih vešalica jedne o druge.

Otvorila sam oko.

Viktor je uvlačio košulju u pantalone od odeli i zakopčavao kaiš. Zatvorila sam oko, srećna zbog tog prizora. Baš je slaaadak.

Nastavila sam da spavam.

Viktor se nagnuo nad krevet i poljubio me u vrat. Meko sam zastenjala. Napolju je još bio mrak.

„Valerija, pola osam je. Imaš kafu u kuhinji.“

„Još samo pet minuta“, promrmljala sam.

„Rekla si da hoćeš rano da odeš kući.“

„Rekla sam rano, ne u zoru“, požalila sam se.

„Hajde.“ Lupnuo me je po zadnjici, a to je odjeknulo u sobi. „Zvaću te kasnije.“

Zatim se hodnik ispunio zvukom njegovih koraka, pa zveckanjem ključeva kad su upali u džep pantalona, i vrata koja se zatvaraju. Gledala sam u tavanicu. Da. Nema sumnje. Bila sam najsrećnija kad me je Viktor voleo, mazio i donosio mi doručak u krevet. Šta sam loše uradila da se toliko unazadim?

Nisam imala o čemu mnogo da razmišljam. Tako je kako je i ako mi se to ne dopada, znam gde su vrata. Ipak, nisam se osećala mnogo bolje ni pri pomisli na to da oslobodim prolaz svim fuficama koje bi poželele da mu zagreju krevet. On mi je obećao da neće biti nikog drugog dok smo nas dvoje zajedno. Nijedna kurvica izvajanog tela i namerna da mu ostvari najiskvarenije snove neće zauzeti ovaj deo kreveta

koji sam ja smatrala svojim. Kad bolje razmislim, dolazim do zaključka da me samo one pročišćene ljubavne tehnike odvajaju od tih devojaka. One su ih imale, a ja nisam. Bila sam samo još jedna više. Ljudski i seksualni ekvivalent termofora.

Ne pružajući sebi priliku da i dalje razmišljam o tome, ustala sam, ukrala majicu iz ormara i otišla u kuhinju, gde sam sipala kafu. Naravno, kako više nisam imala prava da tamo ostavljam išta svoje, provešću život natovarena kao mazga ili ću se navići da idem s onim najnužnijim i bez udobnosti. Takvih udobnosti kao što su pidžama, omekšivač i čista presvlaka.

Popila sam kafu, isprala šolju, otišla u sobu i namestila krevet. Trebalo je da ga ostavim razmeštenog i čak da ostavim gaćice u njemu kako bih ga razdražila, ali bila sam kukavica. Zatim sam potražila svoju odeću po sobi.

Zapravo, prethodne večeri smo došli tamo peške da uzmemo ključeve od kola i odemo na večeru. Međutim, u naletu strasti, Viktor me je prikovao uza zid pa smo se oprostili od rezervacije u restoranu. Odeću smo gubili deo po deo u letu, tako da me nije čudilo što ne nalazim grudnjak. Pronašla sam ga pod jastucima, u fotelji u uglu spavaće sobe, složenog bolje nego što sam očekivala.

Prvo me je iznenadio na dodir. Drugo, što sise nisu mogle da mi stanu u korpe. Sećam se da sam izvila levu obrvu i pomislila kako sam poslednji put obilno večerala. Ali čekaj, čekaj, čekaj... tako mnogo sam večerala da mi je od danas do sutra brusthalter postao tesan?

Skinula sam ga i pažljivije zagledala.

Odakle da počnem? Od toga da je bio marke koju nikad nisam kupovala? Da nije bio moje veličine? Da čak nije bio ni iste boje koju sam dan ranije nosila? Kako bih složila gaćice od crne čipke s brusom od crnog sintetičkog satena?

„Sintetički saten!“

Dobro. Bilo je prilično jasno. Nije moj.

Pre nego što sam izašla i tresnula vratima, zabavila sam se tražeći po čitavom stanu razlog za ljubomoru. Prokleti brusthalter sam ostavila da visi s ogledala u predsoblju uz poruku u kojoj je pisalo: „Sad očekuješ da poverujem da je sestrin, ti govijivi kretenu.“

Da, govijivi kretenu. Tako ja reagujem kad me neko iznervira.

Treće poglavlje

NE MOGU DA PRIZNAM

Mi žene krijemo pojedinosti koje nas pogađaju i zbog kojih smo ponižene, da ne bismo dobile još i so na ranu. A tako reagujemo stoga što ne želimo to da dozvolimo. Kako išta da kažem o onom brusthalteru? Ćutala sam. Ćutala sam kao neko ko vodi veseo život iako me je Lola zvala da proveri jesam li odšampala avionske karte, pa me i Karmen zvala da me već stoti put pita kuda to dovraga idemo, a čak mi je i Nerea ostavila poruku na sekretarici da joj se javim.

Tako sam, stigavši kući, u napadu besa šutnula prvo što mi se našlo pri ruci, a to je stalak sa časopisima. Zarila sam stopalo u njega, slomila ga i rasula časopise na sve strane. Zatim sam sela na pod i rasplakala se. Rasplakala se! Ja! Onaj skot Viktor. Ona govijiva godina. Zašto ne može da se vrati prošli april pa da se Viktor i ja ponovo upoznemo? Sigurno zato što bih opet napravila sve iste greške.

U dubini duše znala sam da ima pravo da u slobodno vreme radi šta god poželi, ali... a njegovo obećanje da neće biti drugih žena? Što bi mu, kog đavola, trebalo još seksa?

Vadeći kofer ispod kreveta, obraza natopljenih čistim besom, u glavi sam pročešljala proteklu sedmicu. U petak sam izašla na pivo s devojka, a Viktor je, samoinicijativno, došao po mene da bi me odvezao kući, ali smo završili kod njega i uradili to na kauču. Po više naznaka bilo je veličanstveno i superdivlje. Mislim da mu je još ostao trag mojih zuba u levom ramenu.

U subotu smo zajedno ručali pa sam otišla kući, a uveče smo izašli na piće, napili se i, pošto smo se vratili kod mene, obeznanili na mom krevetu. U nedelju smo išli u bioskop i posle smo opet završili kod mene i pravili svinjarije na španski način (a možda pre na francuski), koje su se, kao i uvek, završile ponovljene pod tušem. A ono pod tušem je bilo za film za odrasle. Zadovoljavajuće, životinjsko i vrlo strasno. U ponedeljak je svratio do mene pa smo ono radili u kuhinji. Posle smo večerali suši s avokadom i lososom koji smo sami zajedno napravili ljubeći se i pipkajući. Utorak... utorak je bio juče. Tako se može zaključiti ili da njemu dani imaju više sati nego ostalim smrtnicima ili da je iskoristio subotu posle podne između jednog i drugog viđenja sa mnom da se pojebe s nekom kurvom malih grudi u brusu od sintetičkog satena.

Jebiga. Gad najobičniji. Koliko seksa je njemu potrebno? Šta je to s njim? Je li stvar u raznovrsnosti? Je li to? Treba li da se utrpa u mnogo mladih i treperavih vaginica da bi se uvek osećao mlado?

Možda bi logično bilo da ga pozovem i zatražim objašnjenje, ali osećala sam se tako poniženo i tako glupo... Osim toga, očekivala sam da nešto postignem mojom posebnom instalacijom sa brusom i selotejpom. Zvučalo je kao naziv neke savremene skulpture. Pretpostavljam da je moglo predstavljati metaforu ženske gluposti.

Usredsredila sam se na pakovanje. Jesam li ispričala zašto se pakujem? O, gde mi je pamet! Išle smo na oproštaj s neudatom Karmen. Udavala se za šest meseci. Da, znam, prilično smo poranile, ali plašile smo se da s iznajmljenim biciklom ne završi u kanalu i zaradi slomljenu ruku i obe noge; htele smo da ima vremena da zaraste mogući prelom kosti pa da mlada ne mora da ide pred oltar u invalidskim kolicima. Išle smo u Amsterdam.

Lola je naišla na avionske karte sa sniženom cenom, tako da ih je odmah kupila ne pitavši ni Nereu ni mene, a kamoli Karmen, koja je trebalo da sazna za odredište tek sutradan na aerodromu.

Lola je tamo živela godinu dana kad je dobila Erazmusovu stipendiju pre milijardu godina; grad ju je oduševio, naročito zimi. Već je bio decembar, tako da će nam njeno ushićenje, osigurati izuzetnog vodiča.

Sabila sam u ručni kofer četiri džempera s rol-kragnom, troje farmerke, dve haljine, debeli hulahop, veš, pidžamu, higijenske potrepštine i dve ogrlice. Kako mi je to uspeło? Ni sama ne znam. Mora da me je gnev učinio pedantnijom.

Jedino što ću sve morati da kombinujem s istim čizmama.

Zatim sam sela s namerom da malo pišem, ali uspela sam samo da palim cigaretu za cigaretom i hiljadu puta sebi ponavljam kako sam glupa. Zanela sam se gledajući kroz prozor i, gotovo neprimetno, prošao mi je dan.

Onaj prokletnik Viktor.

U osam uveče zazvonilo je zvono na ulazu. Naravno, bio je on.

Znala sam da nije išao kući, već sam pretpostavila da je bio u teretani i onda pravo došao kod mene. Ako nisam želela da ga vidim, najlakše je bilo da ga pozovem i to mu kažem. Ne znam zašto to nisam uradila. Valjda zato što sam, i pored svega, želela da ga vidim. I tako eto njega.

Otvorila sam vrata i zatekla ga tamo mirnog i nasmešenog, u onom sivom odelu koje mu je tako dobro stajalo. Bar je mogao da bude tako pošten da dođe u trenerci i olakša mi malo. Dobro, koga pokušavam da zavaram? Dopadao bi mi se i odeven u narodnu nošnju.

Stegla sam se i uputila mu ne baš prijatan pogled pa se naslonila na dovratnik.

„Šta radiš ovde?“, pitala sam ga.

„Uh...“ Dvournio se kratko. „Sinoć sam ti rekao da ću doći. Tako mogu ujutro da te vozim na aerodrom. Je li tako?“

„Idi kući.“

„Šta je bilo?“ Namrštio se.

„Idi kući. Obazri se po predsoblju i ako budeš i dalje u nedoumici, onda me pitaj.“

Lagano sam zatvorila vrata i zagledala se u prazno. Dve sekunde kasnije pokucao je i čula sam da se naslonio na vrata.

„Valerija, hoćeš li otvoriti?“ Nisam odgovorila. „Da mi objasniš?“, tražio je stegnutim glasom.

„Zar se nismo dogovorili da ništa ne objašnjavamo? Onda idi već jednom kući!“

Odlepio se od vrata pa sam mu čula mirne korake niz stepenice. Tek tako je otišao. Znala sam da se umorio od scena prvih meseci naše veze i da je bežao od svega što je na to ličilo, ali brate, zar i kad te izbacujem iz kuće bez ikakvog obrazloženja? Na njegovom mestu malo bih više insistirala, zar ne?

Prošao je sat. Pomislila sam da će se pojaviti i moliti me da mu otvorim vrata da bar pokuša da mi uvali neku laž.

Prošao je i drugi sat. Verovala sam da sedi u kolima u mojoj ulici i traži način kako da mi objasni a da to ne liči na objašnjenje.

Prošao je još jedan sat pa sam prestala išta da mislim i očekujem. Glupača.

Osećala sam se razočarano, poniženo, usamljeno; i prvi put otkad smo se razveli, uželela sam se Adrijana. Onda sam shvatila da zapravo ne žudim za Adrijanom, već za nekim ko će istovremeno ispuniti drugi kraj kreveta i koga mogu da zagrlim i osetim se manje glupo.

Viktor neće doći; moguće da čak nije ni pomislio da se vrati i pruži neko objašnjenje. U to doba mora da je već zaspao, tupan obični. Kao da postoji pravilo bez izuzetaka: nijedan lepota nije dobar za zdravlje.

Nikako nisam razumela kako neko može da šapuće zatvorenih očiju da te voli i četiri meseca kasnije zaboravi čak i da te poštuje. Kako je moguće da se neko zaludi, zaljubi, zavoli i prestane da voli za samo nekoliko meseci? A još gore, kako je moguće da obe strane, pošto su to prošle, smisle kako je mudro da i dalje budu zajedno?

U pola pet mi je zazvonio budilnik pa sam ga ugasila i nisam morala da ga odlažem. Bila sam budna cele bogovetne noći i već sam se istuširala, obukla i popila kafu. Htela sam da budem aktivna kako ne bih zapala u samosažaljevanje. Nisam htela da upropastim putovanje. Zatim sam pozvala taksi, zatvorila kofer i sela da čekam unezverena i zgrožena.

Pet minuta pre nego što je trebalo da stigne taksi, sišla sam u haustor. Bilo je dozlaboga hladno, pa sam pre izlaska zakopčala kaput do grla i stegla šal.

Strujao je leden vazduh od kog su me zboleli prsti, ali nisam mogla da ne popušim cigaretu. Bila sam nervozna. Imala sam potrebu da dišem duboko, vrlo duboko i da se nadam da će mi vazduh ispuniti prazninu unutra.